

Audiocafé – reflexe

Doležal Lukáš (509706)

Motiv, který se táhl jako červená nit celým letošním semestrem byl “boj“. Velmi obecný pojem, který by mohl pojímat mnoho různých aspektů života. Když se řekne slovo boj, vybaví se mi pot a tlukot srdce, něco náročného, kdy člověku dochází dech a neví, jestli zvládne pokračovat. Myslím si, že dramaturgický tým odvedl skvělou práci při výběru témat, postupně se ve své reflexi k jednotlivým dokumentům dostanu. Soubor děl, která jsme si mohli v průběhu celého kurzu poslechnout, mi ukázal jednu důležitou věc – boj má víc podob, než jsem si myslel. Od otřesných střetů na ukrajinské frontě, kdy burácí dělostřelectvo a vojáci se tlačí v zabahněných zákopech, po boje vnitřní, tiché a na venek skryté. Boje, které někdy zaberou okamžik a zápasy, které se musí svádět celý život. To považuji skvěle dobře odvedenou práci, která splnila svůj smysl a pomohla nám posluchačům si odnést něco s sebou.

Začnu jedním konkrétním okamžikem z dokumentu *Cesta zapomenutou válkou* od Zdeňka Chaloupky. Autor se v jedné pasáži svého dokumentu dostane do města Marinka na východě Ukrajiny. Příběh, který se odehrává v roce 2017, je sám o sobě děsivou předzvěstí událostí, které stále sledujeme živě. V druhé polovině dokumentu autor mluví s mužem právě z města Marinka, ten odmítá opustit svůj domov, kde žil se svou rodinou. To by snad samo o sobě zachycovalo úctyhodný vnitřní boj a odhodlání. Co mě ale na té části zamrazilo, byl moment, kdy jsem si vzpomněl na video, které jsem viděl pár dnů nazpět. Průlet dronem skrz město Marinka. Město, kde nestál kamen na kameni a záběry, které kdyby nebyly natočené z dronu, by vypadaly jako z první světové války. Autor tak zachytil lidský příběh a usilovný životní boj, který muž bohužel prohrál.

Na druhé straně velmi příjemný zážitek jsem měl z dokumentu *Muž, který sází stromy* od Aleny Blažejovské. Jako zástupce současné generace, kdy je všechno rychlé a naši pozornost je občas těžké upoutat, jsem se bál, jestli vydržím poslouchat hodinový dokument o sázení stromů. Nakonec to pro mě ale bylo dílo, které ve mně zanechalo spoustu myšlenek. Byl to jakýsi deníček, zpověď člověka, který dokáže hodit za hlavu dnešní uspěchanou dobu a žít život ve světě, který se snaží udělat lepším místem. Bylo to pro mě dílo o odhodlání, srdci a hledání místa lidí v přírodě. Podíval jsem se na slovo boj znovu z jiné perspektivy. Že boj může být i zbytečný,

boj, který nás žene za ziskem a životem, který nás nedělá šťastnými. Jako bonus se to celé krásně poslouchalo.

Mohl bych se rozepsat jednotlivě o každém dokumentu zvlášť a u každého bych našel něco, co mě nějakým stylem donutilo se zamyslet nad určitými aspekty života. To považuji za největší přínos kurzu. Pro mě osobně jsou debaty s autory velmi obohacující a je skvělé si poslechnout, co stálo za jejich vznikem. V některých situacích, zvlášť při delším poslechu, by mi ale nevadilo, aby debata byla kratší. Některé večery, kdy nás přišlo opravdu hodně a v malá spodní místnost byla vydýchaná a velmi teplá, mi občas nebylo fyzicky dobře. Chápu, že najít vhodný prostor je velmi složité, jen bych v takových případech uvažoval o zkrácení debaty, pokud by tento problém mělo více studentů. Hlavní odměnou je ale nakonec možnost si poslechnout díla, ke kterým bych se zcela jistě sám nedostal a minula by mě. Mohu nad nimi přemýšlet a přímo mě tak ovlivňují. Znovu tak musím pochválit dramaturgický tým, který vybral velmi zajímavou a rozmanitou směs dokumentů. Tématem, která se nás každý den dotýkají přímo i nepřímo, jen si to mnohdy neuvědomujeme.